

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Rozhodnutí osk z 12. května 1924 vydáno bylo o rekursu do usnesení ob. zastupitelstva v K., podepsaného 56 poplatníky z K., na prvním místě Františkem N., a bylo podle dodacího lístku založeného ve spisech doručeno dne 18. května 1924 Františku N. Stížnost čerpá z toho námitku, že nebylo doručeno všem poplatníkům již 18. května, takže ani s tohoto hlediska nebylo předpokladu pro to, aby rekurs těchto ostatních rekurentů byl jako opožděný odmítnut. Námitka ta není důvodná. Odvolalo-li se 56 poplatníků společným podáním, v němž společného zmocněnce neb aspoň příjemce úředních vyřízení nejmenovali, mohl úřad právem rekurenta na prvním místě podepsaného, t. j. Františka N., pokládati za společného zmocněnce pro doručování a dáti vyřízení rekursu doručiti za všechny toliko jemu. St-le v rekursu na zsv doručení toto také jinak nebrali v odpor a s ním se spokojili. Vycházel tedy zsv právem z předpokladu, že nař. usnesení osk bylo dne 18. května doručeno do rukou Františka N. s plným účinkem pro všechny st-le. — — —

č. 4912.

Z á v a d n é n á z v y: I. * V základě zákona č. 267/1920 zakázati lze i název soukromého domu na zevnější straně jeho přípevněný, je-li ve smyslu § 1 cit. zák. závadný. — II. To platí též o nápisu »Villa Bismarck«, který na domě v době vydání zák. toho již byl umístěn.

(Nález ze dne 17. září 1925 č. 17.036.)

Prejudikatura: Boh. 788, 3536 adm. a j.

Věc: Ing. Josef F. v Ú. proti zemské správě politické v Praze o závadný název domu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem ze 13. prosince 1923 nařídila osp v M. v základě § 3 zák. ze 14. dubna 1920 č. 267 Sb. st-li, aby odstranil nápis »Villa Bismarck« na svém domě v Ú., poněvadž se přiči ustanovení § 1 cit. zák. Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím jako bezdůvodné zamítnuto.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neuznal nss důvodnou.

Stížnost dovolávajíc se především znění § 1 zákona č. 267/1920 namítá, že dům jakožto soukromá vila nenáleží mezi objekty v § 1 leg. cit. vypočtené, a že nelze tedy v základě cit. zákona naříditi odstranění nápisu na něm umístěného vůbec. Avšak tato námitka vychází z nesprávného výkladu § 1 zák. č. 267/1920. Předpis tento zakazuje »označovati veřejně (pro veřejnost) jakékoli sbory, právnické osoby, společnosti, veřejně přístupné místnosti, závody, ústavy, výrobky a p o d.« názvy obsahu dále tam uvedeného. Ze slov a »podobné« je zřejmo, že výpočet různých objektů tam podaný není taxativní. Nelze tedy z toho, že soukromé domy nejsou tam výslovně jmenovány, dovozovati ještě, že závadný jinak nápis na nějakém soukromém domě nemohl by podle onoho předpisu býti zakázán, kdyžtě vzhledem k různorodosti objektů v § 1

vypočítaných zajisté i domy lze zahrnouti pod všeobecnou klausuli vyjádřenou slovy »a podobné«. Chce-li však stížnost implicity vytýkati, že nejde o objekt veřejně přístupný, dlužno podotknouti:

Z celkového rázu zákona a souvislosti jeho se zákonem č. 266/1920 sb. je zřejma tendence jeho, odstraniti veškeré nápisy, které by vzhledem ke změněným státoprávním a politickým poměrům mohly nepříjemně se dotknouti veřejnosti, obecnstva. Proto zakazuje označovati závadnými nápisy »veřejně (pro veřejnost)«, proto mluví o místnostech »veřejně přístupných«. Z toho plyne však, že nezáleží na tom, o jaký objekt se jedná, nýbrž že jedině rozhodným jest, zda název sám je »veřejný«, t. j. veřejnosti přístupný. Bylo by vzhledem k jasnému úmyslu zákona docela protismyslno, vykládati § 1 v ten smysl, že úřad může sice zakázati nevhodný název veřejně přístupné místnosti uvnitř domu, že však nesmí zakázati a musí i nadále trpěti závadný nápis na zevnější straně domu, třebaš tento název je veřejně viditelný a tedy všeobecně obecnstvu přístupný. Právě tento moment je podle celého smyslu zákona rozhodný a tedy pro zákaz sám postačitelý. Okolnost, že jde tu o soukromou vilu, není tedy na překážku; a že by pozastavený název domu nebyl zevně veřejně viditelný, stížnost nenamítá.

Ani druhá námitka, vytýkající, že zákon zakazuje toliko na příště označovati nevhodnými názvy, že se však nedotýká názvů v době vydání jeho již trvajících, není důvodnou. Infinitiv »označovati« v § 1 zákona nevyznačuje nějaký určitý časový stupeň, budoucí čas; »není dovoleno užívati« znamená gramatičcky totéž jako: není dovoleno, aby ty které objekty byly označovány, měly označení. Druhá věta § 1 praví docela jasně, že »nejsou dovoleny« názvy za nevhodné uznané, a zahrnuje tedy zcela nepochybně nejen názvy budoucí, nýbrž i nevhodné názvy dosaváde již trvající. Veškerá pochybnost mizí pak, když § 2 zákona nařizuje, aby do jednoho měsíce ode dne, kdy zákon nabude účinnosti, závadné názvy a označení byly odstraněny a beze stopy zhlazeny. Bylo by také docela protismyslno, aby zákon, který je přece především namířen proti závadným názvům pocházejícím téměř veskrze z doby před převratem, na tyto dosavadní názvy neměl se vztahovati.

Poslední námitkou stížnost konečně vytýká, že název »Villa Bismarck« nelze ve smyslu zákona č. 267/1920 pokládati za název nedovolený. Žal. úřad vychází ve svém rozhodnutí z předpokladu, že název ten je závadný, poněvadž připomíná osobu, jež projevovala nepřátelské smýšlení proti čsl. národu a národům sdruženým. Otázka, projevovala-li určitá osoba proti národu čsl. nebo národům sdruženým nepřátelské smýšlení, jest otázkou skutkovou, kterou si správní úřad musí zodpověděti na základě historicko-politického zhodnocení oné osoby, a vymyká se tudíž vzhledem k ustanovení § 6 zák. o ss meritornímu přezkoumání nss-u. Poněvadž však osoba Bismarckova zcela bez ohledu na to, jaké byly vztahy politiky jím prakticky prováděné k národu čsl., jest notoricky ne-li představitelem, tož aspoň symbolem určitého politického směru, který může býti hodnocen jako nepřátelský vůči národu čsl. a alespoň některým národům s ním sdruženým, dlužno uznati, že úsudek žal. úřadu není nelogický a vzhledem k notoritě skutečností, na nichž spočívá, nepotřebuje dalšího odůvodnění (srv. nálezy 788 a 3536 adm.).